

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 384/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца С.М. из Л., чији је пуномоћник В.Т., адвокат из Л., против тужене ЈКП „Водовод“ Л., чији је пуномоћник С.Н.М., адвокат из Л., ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2642/15 од 23.10.2015. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2642/15 од 23.10.2015. године .

Тужиоцу се **не досуђују** трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 247/14 од 02.07. 2015. године, ставом првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је радни однос тужиоца из радног односа на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време у складу са чланом 37. став 4. Закона о раду, да се као незаконито поништи решење о отказу уговора о раду 1661 од 12.03.2014. године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке одређено је да се трошкови поступка не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2642/15 од 23.10.2015. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је радни однос на одређено време заснован код тужене прерастао у радни однос на неодређено време, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број 1661 од 12.03.2014. године и тужена обавезана да тужиоца врати на рад на пословима који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 120.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужена је блговремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 55/14) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано у ревизији тужена побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер одредбом члана 407. ЗПП није прописано да се због ове битне повреде може изјавити ревизија.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је било у радном односу на одређено време код тужене и то по уговорима о раду на одређено време број 2738 за време од 12.03.2012. године до 12.05.2012. године, бр. 2756 од 13.05.2012. године до 12.05.2012. године, бр. 2773 од 13.07.2012. године до 12.09.2012. године, бр. 2789 од 13.09.2012. године до 13.11.2012. године, бр. 2801 од 14.11.2012. године до 31.12.2012. године, бр. 2815 од 03.01.2013. године до 12.03.2013. године, бр. 2830 од 13.03.2013. године до 30.04.2013. године, бр. 2846 од 14.05.2013. године до 14.08.2013. године, бр. 2873 од 15.08.2013. године до 15.10.2013. године, бр. 2892 од 16.10.2013. године до 16.12.2013. године, бр. 2913 од 17.12.2013. године до 17.02.2014. године, бр. 2939 од 18.02.2014. године до 11.03.2014. године, у свим на радном месту „инкасат – читач“, осим уговора бр. 2830 од 13.03.2013. године, којим је уговорено обављање послова благајник наплате услуга у истој служби читања и наплате. Овај уговор је измењен анексом уговора о раду 1604 од 22.03.2013. године, тако што је у тачки 1 Уговора, уместо навода „за обављање послова благајник наплате услуга у служби читања и наплате“, треба да стоји „за обављање послова инкасат – читач у служби читања и наплате“, за период од 22.03.2013. године до 30.04.2013. године. Након истека последњег уговора тужена је донела решење о отказу уговора о раду бр. 1661 од 12.03.2014. године којим се тужиоцу отказује уговор о раду број 2929 од 18.02.2014. године због престанка потребе за његовим радом. Тужилац је све време радио на наведеним пословима.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиоца није основан, јер нису испуњени услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време на основу одредбе члана 37. Закона о раду.

Одлучујући о жалби тужиоца правилно је другостепени суд закључио да је првостепена пресуда заснована на погрешној примени материјалног права и правилно одлучио када је првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев тужиоца усвојио.

У проведеном поступку је неспорно да је тужилац са туженом закључио више уговора о раду на одређено време (12 уговора), у периоду од 12.03.2012. године до 11.03.2014. године, када му је престао радни однос на основу донетог решења применом члана 175. Закона о раду. У том периоду тужилац није радио од 01.05.2013. године до 13.05.2013. године, а што је неспорно да је то период краћи од 30 радних дана и да се не сматра прекидом у смислу члана 37. Закона о раду. По наведеном основу тужилац је обављао у континуитету послове радног места инкасант – читач у служби читања и наплате, како је и уговорено, осим уговора о раду бр. 2830 од 13.03.2013. године, којим је уговорено обављање послова благајник наплате услуга у истој служби читања и наплате.

Правилан је закључак другостепеног суда да је тужилац по основу закљученог уговора од 13.03.2013. године фактички обављао исте послове инкасанта – читача иако су уговорени послови благајник наплате услуга у служби читања и наплате, с тим пре што је фактичка и правна ситуација уподобљена анексом уговора о раду 1604 од 22.03.2013. године и уговорено да тужилац обавља послове радног места инкасанта – читача.

Како је тужилац радио на истоврсним пословима у периоду од 12.03.2012. године до 11.03.2014. године непуних две године на основу више закључених уговора о раду на одређено време, а који се сматрају једним уговором, чије је укупно трајање дуже од једне године и пет радних дана, испуњени су услови за прерастање радног односа на неодређено време у складу са одредбом члана 37. Закона о раду. Зато су неосновани наводи ревизије тужене о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, правилно је другостепени суд одлучио када је преиначио првостепену пресуду, усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је радни однос тужиоца на неодређено време заснован код тужене прерастао у радни однос на неодређено време. На основу тако усвојеног тужбеног захтева правилно је другостепени суд поништио као незаконито решење о отказу уговора о раду од 12.03.2014. године и тужену обавезао да тужиоца врати на рад. Стога неосновано ревизијом тужене оспорава се закључак и одлука другостепеног суда због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији тужене па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

Тужиоцу нису досуђени трошкови одговора на ревизију, јер одговор на ревизију није био неопходан за одлучивање о ревизији тужене.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**